

Agnieszka Rotkiewicz

Glosa do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt II OSK 263

Studia Prawnoustrojowe nr 25, 269-276

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Glosa do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt II OSK 263/10

Decyzja o odebraniu zwierzęcia, która podejmowana jest w trybie art. 7 ust. 3 ustawy, odmiennie niż w trybie art. 7 ust. 1 ustawy, zapada wówczas, gdy zwierzę zostało już faktycznie odebrane. Mimo że w chwili wydawania decyzji zwierzę nie przebywa już u swojego właściciela, to organ, prowadząc postępowanie i wydając decyzję w trybie art. 7 ust. 3 ustawy, orzeka o czasowym odebraniu zwierzęcia, jeżeli spełnione są przesłanki określone w tym przepisie. Tym samym postępowanie organu nie może się ograniczać wyłącznie do akceptacji czynności faktycznych podmiotu, który jest upoważniony do fizycznego wcześniejszego odebrania zwierzęcia. Postępowanie w przedmiocie odebrania zwierzęcia jest postępowaniem administracyjnym, do którego mają zastosowanie przepisy k.p.a. ze zmianami wynikającymi z art. 7 ust. 2 i 2a ustawy, czyli dotyczące natychmiastowej wykonalności decyzji i terminów dotyczących wniesienia odwołania i rozpoznania odwołania. Tym samym organ zobowiązany jest w sposób wyczerpujący i pełny ustalić stan faktyczny sprawy, a następnie dokonać jego prawnej oceny.

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2011 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej J.T. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 października 2009 r. sygn. akt IV SA/Wa 840/09 w sprawie ze skargi J.T. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia [...] kwietnia 2009 r. nr [...] w przedmiocie ochrony zwierząt uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt IV SA/Wa 840/09 oddalił skargę J.T. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia [...] kwietnia 2009 r. nr [...] w przedmiocie ochrony zwierząt.

Wyrok został wydany w następujących okolicznościach sprawy.

Zaskarżoną decyzją z dnia [...] kwietnia 2009 r., wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz art. 6 ust. 2 pkt 10, art. 7 ust. 1, ust. 1a, ust. 1b i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. nr 111, poz. 724 z późn. zm.) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. utrzymało w mocy decyzję Wójta Gminy P. z dnia [...] stycznia 2009 r. dotyczącą czasowego odebrania J.T. jednego psa rasy [...] oraz przekazaniu psa do Pogotowia i Straży dla Zwierząt w T., a kosztami transportu, leczenia weterynaryjnego i pobytu psa w Pogotowiu postanowiono obciążyć właścicielkę psa J.T.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz akt sprawy wynika, że w dniu 7 stycznia 2009 r. na podstawie art. 7 ust. 3 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt wpłynął do organu I instancji wniosek [...] Prezesa Pogotowia i Straży dla Zwierząt w T. o czasowe odebranie J.T. oraz jej mężowi jednego psa rasy [...]. Organ II instancji po dokonaniu analizy akt sprawy pod kątem spełnienia przesłanek określonych w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że zwierzę utrzymywane było w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywane w stanie rażącego niechlujstwa.

W skardze sądowej J.T. podniosła, że zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, albowiem należycie opiekuje się swoimi zwierzętami i nic nie wskazywało, że pies [...] jest chory. Pies jest zwierzęciem znalezionym przez skarżącą i w dacie znalezienia znajdował się w złym stanie. Wskazała również, że w decyzji nie ma określonej kwoty kosztów leczenia i transportu zwierzęcia, a nadto, że nie jest w stanie pokryć kosztów z uwagi na swoją trudną sytuację finansową.

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. wniosiło o jej oddalenie. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalając skargę zaskarżonym wyrokiem stwierdził, że skarga nie jest zasadna, bowiem zaskarżona decyzja nie narusza prawa.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczenie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności: zgodnie z ust. 2 pkt 10 utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywanie ich w stanie rażącego niechlujstwa oraz w pomieszczeniach albo klatkach uniemożliwiających im zachowanie naturalnej pozycji. Stosownie zaś do treści art. 7 ust. 1 ustawy zwierzę traktowane w sposób określony w art. 6 ust. 2 może być czasowo odebrane właścicielowi lub opiekunowi na podstawie decyzji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce pobytu zwierzęcia [...]. Koszty transportu, utrzymania i koniecznego leczenia odebranych zwierząt ponosi ich dotychczasowy właściciel lub opiekun (art. 7 ust. 4 ustawy). W trakcie postępowania ustalono,

że powyższe przesłanki zostały spełnione. Wnioskodawca we wniosku o odebranie psa wskazał na brak należytego pomieszczenia chroniącego przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, brak stałego dostępu do wody, niedożywienie, nie wykonywanie zabiegów pielęgnacyjnych (co najmniej od 5 lat) brak opieki weterynaryjnej. W niniejszej sprawie, oceniając zebrany materiał dowodowy, organ uznał, że [...] zaistniały przesłanki do orzeczenia o jego przymusowym odebraniu [...].

Odnosząc się do zarzutów skargi, Sąd wyjaśnił, że wyrażają jedynie subiektywne przekonanie, że warunki, w jakich przebywał pies, były warunkami odpowiednimi [...]. Natomiast co do podniesionej w skardze kwestii kosztów Sąd wskazał, że przepis art. 7 ust. 4 ustawy stanowi podstawę obciążenia skarżącej kosztami transportu, utrzymania i leczenia psa, a wysokość kosztów może zostać dopiero ustalona w odrębnej decyzji. [...] Z tych też względów skarga podlegała oddaleniu na podstawie art. 151 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Od powyższego wyroku J.T. wniosła skargę kasacyjną w oparciu o treść art. 173 § 1, art. 176 oraz art. 177 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając: naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy p.p.s.a. w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 1, 1b i 1c ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt poprzez nieuchylenie decyzji organu II instancji z powodu naruszenia przez organ administracji procedury odbierania psa poprzez przekazanie psa Pogotowiu i Straży dla Zwierząt w T. w sytuacji, gdy podmiot ten jest stowarzyszeniem o nieuregulowanym zezwoleniem na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie schronisk dla zwierząt statusie prawnym;

2) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy p.p.s.a. w zw. z art. 7 ust. 4 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy poprzez obciążenie skarżącej kosztami transportu, pobytu psa w Pogotowiu i Straży dla Zwierząt w T. w sytuacji, gdy obciążenie tymi kosztami może nastąpić jedynie w przypadku przekazania zwierzęcia do schroniska dla zwierząt, a nie podmiotowi trzeciemu nie mającemu statusu schroniska;

3) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy p.p.s.a. w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 w zw. z art. 4 pkt 17 ustawy poprzez uznanie, że zwierzę domowe, a więc przebywające tradycyjnie wraz z człowiekiem w jego domu, nieposiadające budy wystawionej na zewnątrz budynku jest przedmiotem znęcania się z powodu utrzymywania zwierzęcia w niewłaściwych warunkach bytowania;

4) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy p.p.s.a. w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 poprzez uznanie, że niestrzyżenie czy trymowanie psa rasy [...] znalezionej przez skarżącą na ulicy już ze sfilcowaną sierścią stanowiło świadome dopuszczenie do zadawania bólu lub cierpień [...].

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

[...] Skarga kasacyjna w rozpoznawanej sprawie zasługuje na uwzględnienie.

[...] Odnosząc się do wskazanych przez skarżącą kasacyjnie zarzutów naruszenia przepisów postępowania należy stwierdzić co następuje:

[...] zarzut naruszenia art. 7 ust. 1 ustawy jest zasadny, albowiem – jak wynika z akt administracyjnych w niniejszej sprawie – decyzja o czasowym odebraniu psa w rzeczywistości podjęta została w trybie art. 7 ust. 3 ustawy. Przesłanki wydania decyzji w przedmiocie odebrania zwierzęcia w sytuacji, o jakiej mowa w z art. 7 ust. 3 ustawy, są dodatkowo określone w stosunku do regulacji z art. 7 ust. 1 ustawy, tzn. dla zastosowania art. 7 ust. 3 ustawy nie wystarczy spełnienie przesłanki z art. 6 ust. 2, ale konieczne jest spełnienie dodatkowych przesłanek, takich jak: przypadek niecierpiący zwłoki, dalsze pozostawianie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu. Ponadto decyzja o odebraniu zwierzęcia, która podejmowana jest w trybie art. 7 ust. 3 ustawy, odmiennie niż w trybie art. 7 ust. 1 ustawy, zapada wówczas, gdy zwierzę zostało już faktycznie odebrane. Mimo że w chwili wydawania decyzji zwierzę nie przebywa już u swojego właściciela, to organ prowadząc postępowanie i wydając decyzję w trybie art. 7 ust. 3 ustawy orzeka o czasowym odebraniu zwierzęcia, jeżeli spełnione są przesłanki określone w tym przepisie. Tym samym postępowanie organu nie może się ograniczać wyłącznie do akceptacji czynności faktycznych podmiotu, który jest upoważniony do fizycznego wcześniejszego odebrania zwierzęcia. Postępowanie w przedmiocie odebrania zwierzęcia jest postępowaniem administracyjnym, do którego mają zastosowanie przepisy k.p.a. z zmianami wynikającymi z art. 7 ust. 2 i 2a ustawy, czyli dotyczące natychmiastowej wykonalności decyzji i terminów dotyczących wniesienia odwołania i rozpoznania odwołania. Tym samym organ zobowiązany jest w sposób wyczerpujący i pełny ustalić stan faktyczny sprawy, a następnie dokonać jego prawnej oceny. Postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie ograniczone zostało do oceny wniosku i dokumentów przedłożonych przez Pogotowie i Straż dla Zwierząt w T. [...], natomiast organ nie podejmował żadnych własnych ustaleń w sprawie. Takich ustaleń brak m.in. co do adresata decyzji, wniosek o wszczęcie postępowania dotyczył bowiem zarówno J.T., jak i jej małżonka, adresatem decyzji jest zaś J.T. Organ I instancji nie podejmował żadnych czynności celem ustalenia, kto jest rzeczywiście stroną wszczętego postępowania administracyjnego. [...]

Zarówno organy administracyjne orzekając w sprawie, jak i Sąd I instancji, sprawując kontrolę działalności administracji publicznej i wskazując na treść z art. 7 ust. 1 ustawy, [...] ograniczyły swoje rozważania do tej przesłanki, stwierdzając, że materiał dowodowy sprawy przedłożony przez wnioskodawcę dawał podstawę do przyjęcia, że organy prawidłowo przepis ten

w sprawie zastosowały. Natomiast pominięte zostały dodatkowe przesłanki wynikające z art. 7 ust. 3 ustawy, mimo że jak wynika z okoliczności faktycznych sprawy, ten przepis winien znaleźć zastosowanie w sprawie.

Zasadny jest zarzut skargi kasacyjnej dotyczącej naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy, polegający na nie wyjaśnieniu, czy przekazanie psa Pogotowiu i Straży dla Zwierząt w T. jest przekazaniem do schroniska dla zwierząt, o którym mowa w powołanym przepisie. [...]

Odnośnie zaś zarzutu dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 4 ustawy, tj. obciążenia skarżącej kosztami transportu i pobytu psa w Pogotowiu i Straży dla Zwierząt w T., należy stwierdzić, że zarzut ten jest o tyle przedwczesny, że nie zostały wyjaśnione wskazane wyżej okoliczności stanu faktycznego.

Biorąc pod uwagę, że skarga kasacyjna miała usprawiedliwione podstawy, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji. [...]

Glosa

Glosowane orzeczenie zasługuje w pełni na aprobatę. Sformułowane w nim tezy odnaleźć również można w późniejszych orzeczeniach sądów administracyjnych¹ rozpoznających skargi na decyzje w przedmiocie odebrania zwierząt. W glosowanym wyroku oraz w innych podobnych orzeczeniach podkreśla się konieczność przestrzegania przez organy podstawowych zasad postępowania administracyjnego, w tym konieczność wyczerpującego i pełnego ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Wskazane przez Sąd naruszenia przepisów postępowania nie są wyjątkowe, jednakże sama treść art. 7 ustawy o ochronie zwierząt wywołuje szereg istotnych wątpliwości, na które trzeba zwrócić uwagę: po pierwsze – obowiązek realizacji przez organy zasady prawdy obiektywnej w sytuacji, gdy doszło do faktycznego odebrania zwierzęcia przed wydaniem decyzji w trybie art. 7 ust. 3 ustawy; po drugie – obowiązek ustalenia strony postępowania w sprawie czasowego odebrania zwierzęcia i zapewnienia jej czynnego udziału w tym postępowaniu; po trzecie – umieszczenie w ustawie o ochronie zwierząt odrębnych niż w kodeksie postępowania administracyjnego² rozwiązań procesowych.

Na początku trzeba wskazać, że celem uchwalenia ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt³ było zapewnienie skuteczniejszej

¹ Por. wyrok NSA z dnia 11 czerwca 2013 r., II OSK 2417/12, CBOSA; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 6 czerwca 2013 r., IV SA/Po 165/13, CBOSA.

² Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. (tekst jedn.: Dz.U. z 2000 r., nr 98, poz. 1071 ze zm.).

³ Tekst jedn.: Dz.U. z 2003 r., nr 106, poz. 1002 ze zm. – stan prawny obowiązujący w dniu wydania zaskarżonej decyzji.

ochrony zwierząt przed okrutnym traktowaniem przez człowieka⁴. W związku z tym ustawodawca wprowadził dwa tryby postępowania właściwego organu prowadzące do wydania decyzji o czasowym odebraniu zwierzęcia i przekazaniu go do schroniska dla zwierząt lub innemu podmiotowi⁵.

W myśl art. 7 ust. 1 ustawy zwierzę traktowane w sposób określony w art. 6 ust. 2 może być czasowo odebrane właścicielowi lub opiekunowi na podstawie decyzji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce pobytu zwierzęcia. Natomiast w art. 7 ust. 3 ustawodawca przyjął, że: „w przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy dalsze pozostawianie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu, policjant, a także upoważniony przedstawiciel organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, może odebrać mu zwierzę, zawiadamiając o tym niezwłocznie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) celem podjęcia przez ten organ decyzji w przedmiocie odebrania zwierzęcia”.

Z treści art. 7 ust. 3 wynika zatem, że fizyczne odebranie zwierzęcia następuje przed formalnym wszczęciem postępowania administracyjnego i wydaniem decyzji w tym przedmiocie. Powstaje w związku z tym uzasadniona wątpliwość, czy organy mogą poprzestać na przedstawionych wnioskach i dowodach przez podmioty uprawnione do odebrania zwierzęcia. Ustawodawca nie wskazał bowiem terminu, w jakim organ powinien wydać decyzję w sprawie czasowego odebrania zwierzęcia, a zastosowanie tego trybu odnosi się do „przypadków niecierpiących zwłoki”.

W glosowanym orzeczeniu Sąd słusznie przyjął, że jakkolwiek zwierzę nie przebywało już u swojego właściciela, to organ prowadząc postępowanie i wydając decyzję w trybie art. 7 ust. 3 ustawy orzeka o czasowym odebraniu zwierzęcia, jeżeli zaistniały przesłanki określone w tym przepisie. Postępowanie organu nie może ograniczyć się wyłącznie do akceptacji czynności faktycznych podmiotu upoważnionego do wcześniejszego odebrania zwierzęcia. Należy zauważyć, że ustawodawca nie wyłączył przepisów postępowania administracyjnego przy wydawaniu decyzji w trybie art. 7 ust. 3 ustawy, a w związku z tym w postępowaniu dotyczącym odebrania zwierzęcia nadal będzie miała zastosowanie zasada prawdy obiektywnej, nakładająca na organ obowiązek podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu dokładnego wyjaśnienia sprawy (art. 7 k.p.a.). Jak podkreśla się w orzecznictwie sądowym, „w imię zasady szybkości postępowania nie wolno zaniechać przepro-

---

⁴ Por. uzasadnienie dwóch projektów poselskich ustawy, tj. projektu ustawy o ochronie zwierząt z dnia 23 kwietnia 1994 r., druk sejmowy nr 392 oraz projektu ustawy o ochronie zwierząt z dnia 14 grudnia 1994 r., druk sejmowy nr 769. Projekty ustaw rozpatrywane były wspólnie.

⁵ Zob. art. 7 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o ochronie zwierząt oraz W. Radecki, *Ustawy: o ochronie zwierząt o doświadczeniach na zwierzętach z komentarzem*, Warszawa 2007, s. 64.

wadzenia dowodów zmierzających do wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego niezbędnego dla wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich, istotnych dla rozstrzygnięcia, okoliczności sprawy”⁶.

Drugim istotnym zagadnieniem, na które Sąd zwrócił uwagę, jest zapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu, gdy doszło już do faktycznego odebrania zwierzęcia. Kodeks postępowania administracyjnego umożliwia stronie podjęcie szeregu czynności zmierzających do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Uprawnienia strony do kształtowania stanu faktycznego sprawy wynikają przede wszystkim z zawartej w art. 10 k.p.a. zasady czynnego udziału strony. Aby jednak zasada ta mogła być w pełni zrealizowana, organ musi najpierw ustalić, kto jest rzeczywiście stroną tego postępowania.

W tym miejscu należy zauważyć, że ustawodawca wskazał podmioty, którym przysługuje przymiot strony w postępowaniu o czasowe odebranie zwierzęcia. Z wykładni gramatycznej przepisu art. 7 ust. 1 i 3 ustawy wynika, że stroną prowadzonego na jego podstawie postępowania jest właściciel lub opiekun zwierzęcia, które ma być czasowo odebrane. Natomiast informacji o tym, kto jest właścicielem lub opiekunem zwierzęcia, powinien dostarczać zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. O sprawowaniu opieki nad zwierzęciem nie może świadczyć chwilowe posiadanie władztwa nad zwierzęciem w momencie zadawania mu bólu czy cierpienia. Z art. 7 ust. 1 ustawy wynika, że stroną postępowania nadal będzie właściciel zwierzęcia lub jego opiekun, który dopuścił do sytuacji znęcania się nad zwierzęciem przez osoby trzecie i nie podjął dostępnych mu działań faktycznych lub prawnych w celu zapobieżenia zadawaniu bólu lub cierpienia zwierzęciu przez te osoby⁷.

Kolejnym ważnym zagadnieniem, które łączy się z głosowanym wyrokiem, jest wprowadzenie do ustawy o ochronie zwierząt szczególnych rozwiązań procesowych w stosunku do zawartych w k.p.a. Zjawisko łączenia w jednym akcie prawnym norm materialnych i formalnych jest wciąż aktualne i dostrzegane przez przedstawicieli nauki⁸. Na problem ten zwrócił również uwagę NSA. W głosowanym orzeczeniu wskazał, że postępowanie w przedmiocie odebrania zwierzęcia jest postępowaniem administracyjnym, do którego mają zastosowanie przepisy k.p.a. ze zmianami wynikającymi z art. 7 ust. 2 i 2a ustawy o ochronie zwierząt. Ustawodawca przyjął w art. 7

⁶ Zob. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 13 listopada 2008 r., II SA/Sz 116/08, LEX nr 521859.

⁷ Por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 lutego 2008 r., II SA/Wr 347/07, CBOSA.

⁸ Zob. Z. Duniewska, M. Górski, B. Jaworska-Dębska, M. Stahl, *Procedura administracyjna a materialne prawo administracyjne. Zagadnienia wybrane, Procedura administracyjna wobec wyznań współczesności*, Łódź 2004, s. 109–127; M. Gajda-Durlik, *Problematyka dekodyfikacji a proces rozwoju polskiego prawa o postępowaniu administracyjnym*, „Administracja. Teoria – Dydaktyka – Praktyka” 2007, nr 2, s. 44–64; A. Rotkiewicz, *Pozycja jednostki w administracyjnych postępowaniach pozakodeksowych regulujących problematykę ochrony środowiska i udziału społeczeństwa w ochronie środowiska*, [w:] P. Krzykowski (red.), *Dekodyfikacja postępowania administracyjnego a ochrona praw jednostki*, Olsztyn 2013, s. 213–311.

ust. 2, że decyzja wydana na podstawie ust. 1 podlega natychmiastowemu wykonaniu. Jest to zatem szczególne rozwiązanie w stosunku do ustanowionej w art. 130 k.p.a. ogólnej zasady stanowiącej, iż decyzja organu I instancji nie podlega wykonaniu do czasu upływu terminu do wniesienia odwołania (§ 1 art. 130), zaś jego wniesienie w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji (§ 2 art. 130) do czasu zakończenia postępowania odwoławczego. Trzeba jednak zaznaczyć, że kodeks przewiduje sytuacje, w których generalna zasada ustanawiająca zakaz wykonywania decyzji organu I instancji podlega ograniczeniu. Nastąpi to m.in. w przypadku, gdy decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu z mocy ustawy⁹.

Sąd w głosowanym wyroku zwrócił również uwagę, że ustawodawca w art. 7 ust. 2a ustawy o ochronie zwierząt ustanowił krótsze terminy do wniesienia odwołania, jak i jego rozpatrzenia. Stosownie do powołanego przepisu od decyzji o czasowym odebraniu zwierzęcia przysługuje prawo wniesienia odwołania do samorządowego kolegium odwoławczego w terminie 3 dni od daty doręczenia decyzji. Kolegium rozpoznaje odwołanie w terminie 7 dni. Zgodnie natomiast z art. 129 § 2 k.p.a. odwołanie wnosi się w terminie 14 dni¹⁰, zaś organ odwoławczy powinien stosownie do art. 35 § 3 k.p.a. załatwić sprawę w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania¹¹.

Należy jednak podkreślić, że ustanowienie krótszego terminu do załatwienia sprawy przez organ II instancji nie zwalnia go z obowiązku ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w jej całości. Na organie odwoławczym ciąży bowiem takie same obowiązki wynikające z zasady prawdy obiektywnej oraz z zasad postępowania dowodowego, jakie spoczywały na organie, który wydał decyzję w I instancji. Organ odwoławczy powinien zatem wnikliwie rozważyć odwołanie, powtórnie zbadać sprawę i dokonać oceny prawidłowości decyzji przy uwzględnieniu materiału dowodowego uprzednio zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, ewentualnie uzupełnionego w postępowaniu odwoławczym¹².

Z tych zatem przyczyn głosowane tezy należało zaakceptować.

Agnieszka Rotkiewicz

⁹ Art. 130 § 3 pkt 2 k.p.a.

¹⁰ Z art. 129 § 3 k.p.a. wynika, że przepisy szczególne mogą przewidywać inne terminy do wniesienia odwołania.

¹¹ Stosownie do art. 35 § 4 k.p.a., przepisy szczególne mogą określać inne terminy niż wskazane w § 3.

¹² Por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 maja 2012 r., IV SA/Po 184/12, CBOSA.